

Sygn. akt IV Ca 565/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w S. IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Wanda Dumanowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Katarzyna Zadrozna

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2016 r. w S.

na rozprawie

sprawy z powództwa E. S.

przeciwko J. Ł.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki od wyroku Sądu Rejonowego
w S. z dnia 1 marca 2016r., sygn. akt I C 405/13

1. oddala apelację,
2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt IV Ca 565/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 1 marca 2016r., wydanym w sprawie IC 405/13, Sąd Rejonowy w S. oddalił powództwo E. S. przeciwko pozwanej J. Ł. o zapłatę kwoty 900 zł z nal. ub.

Od tego wyroku apelację wniosła powódka, zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzuciła naruszenia art. 6 § 1, 11, 228 § 1 i 2, 233 w zw. z 328 § 2 kpc oraz 6 i 636 § 1 kc. W konkluzji apelacji powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa.

Mając na względzie treść art. 505¹³ § 1 kpc Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy zaznaczyć, iż sprawa o zapłatę kwoty 900 zł z tytułu nienależytego wykonania umowy należy przedmiotowo do postępowania uproszczonego, zgodnie z art. 505¹ pkt 1 kpc. W postępowaniu tym obowiązuje zakaz zmiany powództwa (art. 505⁴ § 1 zd. 1 kpc). Przedmiotowa zmiana powództwa będzie bezskuteczna, nawet jeśli zgłoszone nowe roszczenie może być rozpoznane w postępowaniu uproszczonym. Niedopuszczalność zmiany powództwa, w rozumieniu art. 193 kpc, oznacza zakaz zmiany przedmiotowej, tj. zmiany polegającej na zmianie żądania lub podstawy faktycznej (vide: komentarz do art. 193 KPC, pod reg. Góra – Błaszczykowska, Legalis).

Kodeks postępowania cywilnego, w sprawach rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym, nie przewiduje możliwości zmiany zgłoszonego żądania nawet w przypadku, gdy w wyniku zmiany okoliczności faktycznych (także niezawinionych lub niezależnych od strony powodowej) nie jest możliwe uwzględnienie pierwotnie zgłoszonego żądania bądź świadczenie utraciło dla powoda znaczenie. W takich przypadkach, powód może złożyć wniosek o zastosowanie przez sąd art. 505⁷ kpc i rozpoznania sprawy z pominięciem przepisów o postępowaniu uproszczonym (vide: M. Manowska, Postępowania odrębne, s. 296; komentarz do art. 505⁵ § 1 kpc, Marszałek – Krześ, Legalis). Powód nie powinien zatem pozostać biernym w takich przypadkach, lecz bezzwłocznie reagować na zmieniające się okoliczności. W doktrynie prezentowane jest również stanowisko odmienne, iż powód "musi oczekiwać na rozstrzygnięcie sprawy według postępowania uproszczonego" (vide: M. O., Postępowanie uproszczone przed sądem pierwszej instancji w znowelizowanym Kodeksie postępowania cywilnego, (...) 2001, Nr 1, s. 57).

Oznacza to, iż niedopuszczalne było rozszerzenie powództwa w sprawie dokonane przez powódkę pismem z dnia 20 stycznia 2014r. i Sąd Rejonowy zobowiązany był rozpoznać ją w postaci określonej w pozwie. Roszczenie zgłoszone w tym piśmie winno być wyłączone do odrębnego rozpoznania.

W postępowaniu uproszczonym obowiązuje art. 505⁶ § 2 kpc, który wyłącza zastosowanie przepisów art. 278 – 291 kpc regulujących dowód z opinii biegłego. Oznacza to, iż Sąd w postępowaniu uproszczonym nie ma możliwości skorzystania z dowodu z opinii biegłego, a także opinii instytutu naukowego lub instytutu naukowo-badawczego. Jeżeli jednak Sąd uzna, iż opinia taka jest niezbędna, to winien zastosować rozwiązanie określone w art. 505⁷ § 2 k.p.c., zgodnie z którym, w sytuacji gdy, według uznania sądu meriti, sprawa jest szczególnie zawiła lub jej rozstrzygnięcie wymaga wiadomości specjalnych, w dalszym ciągu rozpoznaje ją z pominięciem przepisów o postępowaniu uproszczonym. Odstępując jednak od stosowania postępowania uproszczonego, sąd winien wydać w tym przedmiocie postanowienie.

Sąd I instancji w przedmiotowej sprawie nie wydał wskazanego postanowienia, dopuścił dowód z opinii biegłego, jednak z uwagi na niestawiennictwo powódki na wezwanie biegłego, postanowieniem z dnia 22 lutego 2016r. pominął ten dowód. Zatem nie było żadnych przeszkód aby sprawa została rozpoznana według przepisów o postępowaniu uproszczonym zarówno przed sądem I jak i drugiej instancji.

Przechodząc zatem do oceny zarzutów procesowych, wskazać należy, iż Sąd I instancji zebrał cały oferowany przez strony materiał dowodowy i poczynił ustalenia faktyczne na ich podstawie, które zasługują na akceptację. Podzielić należy również wnioski wyprowadzone przez Sąd meriti ze zgromadzonych w sprawie dowodów.

Podniesiony w apelacji zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc sprowadza się w istocie do naruszenia art. 6 kc. W związku z tym, iż jest to przepis o charakterze materialnym, Sąd II instancji ma obowiązek jego naruszenie zbadać z urzędu. Przepis ten przesądza, iż na stronie, która wywodzi skutki prawne z faktu, spoczywa obowiązek jego udowodnienia. Zasada, skonkretyzowana w art. 6 kc, jest jasna - ten kto, powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, a więc neguje uprawnienie żądającego, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje. Zasadę tę w postępowaniu cywilnym realizuje przepis art. 232 kpc, który stanowi, że strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Powyższe oznacza, iż podstawowym obowiązkiem powódki w niniejszej sprawie było wykazanie, iż jej roszczenie jest zasadne zarówno co do zasady jak i co do wysokości. Przy czym niezbędnym było również wykazanie przesłanek warunkujących zasądzenie dochodzonego odszkodowania, czyli szkody, jakiej doznała powódka, nieprawidłowego (zawinionego) działania pozwanej oraz związku przyczynowego pomiędzy nimi, który, zgodnie z art. 361 § 1 kc, jest konieczną przesłanką powstania odpowiedzialności odszkodowawczej. Brak przyczynowości powoduje, że nawet zakwalifikowanie określonego zachowania, jako bezprawnego i zawinionego oraz ustalenie faktu poniesienia szkody nie może prowadzić do uznania odpowiedzialności za szkodę. Zgodnie z ogólną regułą rozkładu ciężaru dowodu wyrażoną w art. 6 k.c. wykazanie przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej, w tym udowodnienie istnienia

szkody i jej związku przyczynowego ze zdarzeniem sprawczym należy do poszkodowanego (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2011 r., II PK 173/2010, LexPolonica nr 2627196). Przy czym adekwatny związek przyczynowy w rozumieniu art. 361 § 1 kc jest ograniczony do normalnych powiązań kauzalnych, a ocena czy skutek jest „normalny” opiera się na całokształcie okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu zasad doświadczenia życiowego (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2010 r., III CSK 229/2009, LexPolonica nr 2397198).

Na podstawie przedstawionych przez powódkę dowodów nie można było dokonać ustaleń wskazanych wyżej przesłanek, zatem Sąd Rejonowy prawidłowo wywiódł, iż powódka nie udowodniła istnienia roszczenia, którego dochodził w niniejszej sprawie od pozwanej.

Wobec powyższego, na podstawie art. 385 kpc należało orzec jak w sentencji.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 108 § 1, 98 kpc i § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 2 rozporządzenia MS z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.
